

δὲν γνωρίζει, παρὰ τὴν αἴσθησιν τῶν χρεῶν του, καὶ εἰς ταύτην ὑπακούων, μάχεται ὑπὲρ τῶν δικαιοματίων καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς Πατρίδος του, καὶ εἴτε νικήσῃ, εἴτε νικηθῇ, εἶναι πάντοτε νικητῆς, καὶ ἀνένιοτε ὄχι τῶν περιστάσεων, τοῦλάχιστον τῶν παθῶν του.

Ὁ ἀληθὴς Πατριώτης ἤξέρει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξιοσύνην τῶν λοιπῶν ὁμογενῶν του, νὰ σέβηται τὰς προσωπικὰς τῶν ἄλλων ἀρετὰς, καὶ χρεῖας τυχεύσης, δὲν δυσκολεύεται νὰ παραδώσῃ τὴν διοίκησιν τῆς ἰδίας του τύχης, καὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ Ἔθνους ὀλοκλήρου εἰς ἀξιοτέρους καὶ νουνεχστέρους του· τοὺς ἀμαθεῖς, δειλοὺς, ἢ ὀκνηροὺς ὁμογενεῖς του δὲν ἀποστρέφεται ὡς βδελύγματα, ἀλλὰ προσπαθεῖ μὲ τὰ ὄπλα τοῦ λογικοῦ, καὶ μὲ τὸ ἰδίον του παράδειγμα νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν τῶν χρεῶν των, καὶ ἀπὸ σεσηπὸτα μέλη νὰ τὰ ἀποκαταστήσῃ εὐτονα καὶ χρήσιμα εἰς τὴν εὐκίνησιν τῆς ὅλης μηχανῆς τοῦ ἔθνικοῦ σώματος.

Ἄν ἡ ὀνεστῶς τυραννικὸς ζυγὸς βασιανίζῃ τὴν Πατρίδα του, ἢ μέλλων δουλείας κίνδυνος ἐπαπειλῇ τὸ Ἔθνος του, τότε ὁ Πατριώτης λάμπει ὡς φαεινότατος ἀστὴρ ἐν μέσῳ βαθείας νυκτός. Αἱ ἐσωτερικαὶ δυνάμεις του ἐξυπνοῦσιν, ὁ ἰσχυρὸς του βραχίον ἐνισχύεται κατὰ τῶν τυράννων του, καὶ ἡ γενναϊότης του ὑψοῦται ὑπὲρ πάντων ὄλων τῶν κινδύνων, ὡς σκόπελος ἐν μέσῳ κυματούσης θαλάσσης. Τὸ σῶμά του χρησιμεύει ὡς προπύργιον τῆς Πατρίδος, ὁ εὐγενὴς του ἐνθουσιασμὸς καταφρονεῖ κάθε κίνδυνον, καὶ νικητῆς τῆς ἐναντίας φορᾶς τῆς τύχης θριαμβεῖει καὶ τελευτῶν.

Ἄλλὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦτο τοῦ Πατριωτισμοῦ πνεῦμα, τοῦ ὁποῖου τὰ ἀποτελέσματα εἶναι τόσον λαμπρὰ καὶ μεγάλα, δὲν ἔχει τάχα καὶ ἄλλην ὑψηλοτέραν παραγωγὴν; Εἶναι μόνον κλόνος τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς, καὶ δὲν εἶναι ὑπαγόμενον καὶ μιᾶς ὑψηλοτέρας, ἱερωτέρας, καὶ θειοτέρας ἠθικῆς, τῆς Χριστιανικῆς, λέγω, διδασκαλίας;

Καὶ ποία ἄλλη εἶναι ἡ βᾶσις τοῦ Χριστιανισμοῦ, αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, παρὰ ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη; Καὶ τί ἄλλο εἶναι ὁ Πατριωτισμὸς, παρὰ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη κατ' ἐξηκριβωμένην τῆς λέξεως ἔννοιαν; Τίς ἄλλος εἶναι πλησιέστερός μας ἀπὸ τὸν συμπολίτην καὶ ὁμογενῆ μας; Ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία, αὐτὸ τὸ παλλάδιον τῆς ἀνθρωπίνου εὐδαιμονίας δὲν ἀπαιτεῖ ἀπὸ ἡμᾶς τὸ νὰ διευθύνωμεν πάντοτε τοὺς ὀφθαλμοὺς μας πρὸς τὸ κοινὸν καλὸν, ἀλλήλων τὰ βάρη νὰ βαστάζωμεν, καὶ νὰ θυσιαζώμεθα ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀδελφῶν μας συμπολιτῶν, ὁμοθησικῶν, καὶ ὁμογενῶν; Δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς Θρησκείας, ὁποῦ μᾶς ἀπαγορεύει τὴν ἰδιοκερδεῖαν, ἐχθροπάθειαν, διχόνοιαν, κ.τ.λ., δηλαδὴ ὅλας τὰς μὴ πατριωτικὰς

πράξεις, καὶ ἐξ ἐναντίας μᾶς διδάσκει τὴν συμπάθειαν, μᾶς ὑποχρεοῖ εἰς βοήθειαν τῶν ταλαιπωρουμένων καὶ καταδυναστευομένων, καὶ εἰς ἀντίληψιν τῶν ἀσθενῶν; Καὶ ἐπάνω εἰς τὰς διδασκαλίας ταύτας δὲν ἐπιστηρίζονται καὶ αἱ βάσεις τοῦ Πατριωτισμοῦ; Καὶ οὕτως οἱ θρησκευτικοὶ νόμοι δὲν εἶναι στενὰ συνδεδεμένοι μὲ τοὺς πολιτικοὺς, καὶ δὲν πηγάζουσιν ἀμφοτέροι ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πηγὴν, καὶ πάλιν δὲν χύνονται εἰς τὴν αὐτὴν θάλασσαν τῆς εὐδαιμονίας; Μὴ τολμᾶς λοιπὸν, ἄνθρωπε, νὰ διαχωρίζῃς ἐκεῖνο, ὁποῦ ἡ φύσις καὶ ἡ Θρησκεία ἄπαξ ἦνωσαν!

Ἄλλ' ὄχι μόνον πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς του εἶναι δίκαιος ὁ ἀληθὴς Πατριώτης, ἀλλ' οὔτε ποτὲ τὸ παραμικρότερον μῖσος δεικνύει κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἢ τυράννων τῆς Πατρίδος του· καὶ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς Θρησκείας ὑπαγόμενον εἶναι ἡ πρὸς τὰ λοιπὰ Ἔθνη ἀγάπη.

Ὁ κόσμος ὀλοκλήρως εἰς τὸν εὐγενῆ Πατριώτην εἶναι ἓνας ἱερὸς Νὰός, ἔνδον τοῦ ὁποῖου ἡ Πατρίς του ἐπέχει τόπον θυσιαστηρίου, καὶ εἰς αὐτὸ προσεγγίζει διὰ νὰ προσφέρῃ μετ' εὐλαθείας τὰς λατρείας του. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοὶ του, ἀλλ' ἡ καρδία του εἶναι παραδεδωμένη εἰς τοὺς ὁμογενεῖς του· εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους προσπαθεῖ νὰ γίνηται εὐάρεστος, ἀλλὰ τὰς περιωρισμένας δυνάμεις τῶν ἐκδουλεύσεών του ἀφιερῶ εἰς μόνους ἐκεῖνους, μὲ τοὺς ὁποῖους οἱ δεσμοὶ τῆς αὐτῆς Θρησκείας καὶ ἡθῶν τὸν ἐνώουσι. Καλὸν ἐπεύχεται εἰς ὅλα τὰ Ἔθνη, ἀλλ' εἰς τὴν Πατρίδα του τὴν μεγίστην εὐδαιμονίαν.

Ὅτε ποτὲ κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὁ βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν ἐπεμφε τὸν Ἀνάχαρσιν διὰ νὰ μαθητεύσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, διηγεῖται ὁ Ἡρόδοτος, καὶ ἐπανελθὼν οὗτος οἴκαδε μετὰ τὴν μαθητείαν του ἠρωτήθη παρὰ τοῦ βασιλέως περὶ νέων ἐκ τῆς Ἑλλάδος—Ἑλληνας πάντας ἀσχόλους εἶναι εἰς πᾶσιν σοφίην—ἀπεκρίνατο.

Περὶ τοῦ τῆ 12/24 Νοεμβρίου 1876 ἐν Ἀθῆναις
ΑΝΑΚΑΛΥΦΘΕΝΤΟΣ ΑΣΤΕΡΟΣ
 ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ κύκνου.

Πρὶν ἡ ἐκθέσωμεν ὅ,τι περὶ τοῦ ἀξιομνημονεύτου φαινομένου δύναται μέχρι σήμερον νὰ ῥηθῇ, κρίνομεν καλὸν νὰ μνημονεύσωμεν τῶν ἐν προτέροις χρόνοις παρατηρήσεων, καὶ νὰ προσδιορίσωμεν κατὰ τί διαφέρουσι τῶν λοιπῶν ἀστέρων οἱ εἰδικῶς καλούμενοι νέοι. Οἱ νέοι καλούμενοι ἀστέρες εἶναι ἀστέρες ἀπλανεῖς, ἢτοι ἴδιον φῶς ἔχοντα οὐράνια σώματα, ἅτινα, ἐν τῇ ἀναριθμητῷ πληθύνει τῶν ἀστέρων οἵτινες πληροῦσι τοὺς χώρους τοῦ οὐρανοῦ, ποτὲ μὲν ἀναλάμπουσι μετὰ ἐξαισίας λαμπρότητος, ποτὲ δὲ ἀμαυροῦνται αὐτῶν τὸ φῶς, ὅπως ὡς μικροὶ ἀστέρες διακρίνονται

ἦ ἐν τῷ χεῖλει αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ ἀστέρος τοῦ 1866 μετεχειρίσθησαν τὸ πρῶτον τὸ φασματοσκοπίον, ἐφάνη δὲ ἡ φωτεινὴ ἐκεῖνη γραμμὴ ἣτις ἀνήκει εἰς τὸ φλεγόμενον ὑδρογόνον, καὶ ἣτις εὕρισκεται ἡ αὐτὴ καὶ ἐν ταῖς ὑπερμεγέθεσιν ἀερίων ἐκρήξεσι τοῦ ἡλίου.

Πιθανὸν οἱ ἀστρονόμοι νὰ ἔσπευσαν καὶ τὸν νέον ἀστὲρα ἐν τῷ κύκῳ νὰ ἐξετάσωσι διὰ τοῦ φασματοσκοπίου. Τὸ τηλεγράφημα περὶ αὐτοῦ ἐστάλη ἤδη τὴν νύκτα τῆς 24 Νοεμβρίου εἰς Βιέννην.

Ἐν Ἀθήναις, Δεκεμβρίῳ μηνὶ 1876.

Ι. Φ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΜΙΑΤ,

Διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀστεροσκοπεῖου.

ΑΝΑΛΟΓΙΑ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ

Ἐν Γαλλίᾳ ἀναλογεῖ εἰς βουλευτὴς ἐπὶ 75,000 ψυχῶν	
» Πρωσσίᾳ » » » » 56,000 »	
» Αὐστρίᾳ » » » » 56,000 »	
» Ἰταλίᾳ » » » » 52,000 »	
» Ἰσπανίᾳ » » » » 50,000 »	
» Ἀγγλίᾳ » » » » 47,500 »	
» Βελγίῳ » » » » 40,500 »	
» Βαυαρίᾳ » » » » 31,500 »	
» Ῥωμανίᾳ » » » » 28,000 »	
» Ἑλβετίᾳ » » » » 20,000 »	
» Δανίᾳ » » » » 17,000 »	
» Ἑλλάδι » » » » 7,500 »	

Ὡστε ἐκ πασῶν τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης τοὺς πλείστους βουλευτὰς τρέφει σχετικῶς ἡ Ἑλλάς. Εὐτυχῆς Ἑλλάς!

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Ὁ Λόρδος Βύρων ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀμυμήτῳ χωρίῳ τοῦ Γκιαουρ (1813) ἐξωμοίασε τὴν Ἑλλάδα πρὸς ἄνθρωπον πρὸ μικροῦ μόλις θανόντα:

*

Ὅστις εἰς θανάτου κλίνῃ ἔτυχε ποτὲ νὰ ἔλθῃ πρὶν ἀκόμη ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου του παρελθῆ, ἢ πανώλεθρος ἐκεῖνη, πρώτη τῆς ἀνυπαρξίας, ἀλλ' ἐσχάτη τῶν κινδύνων, τῶν παθῶν, τῆς ἀγωνίας, (πρὶν τὸ πρόσωπον ὁ ὄντις παραφθεῖρη τοῦ θανάτου καὶ τὸ ἐπιμένον κάλλος σέση μὲ τὰ δάκτυλά του), θὰ ἐθαύμασε βεβαίως τὴν ἀγγελικὴν γαλήνην, τῆς ἐκστάσεως τὸ ἦθος, τὴν ἀτάραχον εἰρήνην, τὴν ὠχρὰν ἐκεῖνην ὄψιν, σιτεῖαν, ἀλλ' ἀνεμμένην, τὴν ὑπὸ τῆς ἀτονίας τρυφερῶς ὠραισμένην· ἂν δὲν ἔδωκε τὸ ὄμμα τὸ στερεὸν καὶ φρικαλέον, ὅπου δὲν γελᾷ, δὲν λάμπει, οὔτα δάκρυ χύνει πλέον, καὶ τὸ μέτωπον ἐκεῖνο τὸ ξηρὸν καὶ παγωμένον, ὅπου ἡ τῶν τέρων νάρχη τῶν ἐκεῖ παρασταμένων τὴν ψυχὴν καταταράττει, ὡς ἂν ἔμελλον ὁμοίαν καὶ αὐτοῖ νὰ λάθουν τύχην μετ' ὀλίγον, τὴν ὅποιαν τρέμουν βλέποντες καὶ φρίττουν, ἀτενίζον μολοντοῦτο· ἂν τὸ μέτωπον, καὶ τ' ὄμμα ἐμπροσθεν δὲν εἶχε τοῦτο, στιγμῆς, — ὄχι, — ὥρας ὅλας αὐτὸς ἤθελε διατάξει, ἂν ὁ θάνατος τῷ ὄντι τὸν νεκρὸν ἐξουσιάζῃ·

τόση χάρις καὶ γαλήνη, τόση καλλονὴ μεγάλη κατὰ τὰς στιγμῆς τὰς πρώτας τοῦ θανάτου ἐπιβάλλει! Καὶ αὐτῆς τῆς παραλλῆλας ἡ εἰκὼν εἶναι ὁμοία· εἶναι ἡ Ἑλλάς, ἀλλ' ὅμως ἡ Ἑλλάς νεκρὰ καὶ κρύα! νὰ νεκρὰ, ἀλλὰ ὠραία· νὰ ψυχρὰ, ἀλλὰ γλυκεῖα· ὅμως φρικτῆς μὴ βλέπων οὐδαμοῦ ζωῆς σημεῖα. Καλλονὴν τοιαύτην ἔχουν μόνον οἱ ἀποθαμμένοι, ἣτις, καὶ ψυχῆς ἀπουσίας, εἰς τὸ πρόσωπόν των μένει· ἣτις, ἕωσού ὁ τάφος σκεπασθῆ ἀπὸ τὸ χῶμα, μᾶς πλανᾷ ἐν ᾧ μᾶς δεῖχνει ψευδῆ χάριν, ψευδῆς χρῆμα. Ἀγγλὴ τῆς ψυχῆς εἶν' αὐτὴ εἰς τὸ τέρμα τοῦ σταδίου, εἶν' ἀστὴρ περιαιγάζων τὰ ἔρπειπα τοῦ βίου, ἐκπευσάντων αἰσθημάτων ζωῆς τὸ τελευταίον, σπινθῆρ, — ἔως ἀπὸ φλόγα οὐρανίαν ἀπορβέβων, — ὅστις τὸν νεκρὸν φωτίζει, ἀλλὰ δὲν θερμαίνει πλέον.¹

*

Εἰς τὸ ἐν ἔτει 1876 θέαμα τῆς Ἑλλάδος ἀρμόζει ἄρα ἡ μελαγχολικὴ αὕτη παραβολή;

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἐπιμελοῦ νὰ τηρῆς φαινὸν εἰς τὴν καρδίαν σου τὸν σπινθῆρα ἐκεῖνον τοῦ οὐρανίου φωτός, τὸν ὀνομαζόμενον *συνείδησις*. (Βάσιγκτων.)

* * * Ὁ κόσμος οὗτος δὲν εἶνε κόσμος πλανῶν. Ἐμβαθύνοντες δ' εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ, τὸν εὕρισκετε συμφωνότατον καὶ πιστότατον εἰς ἑαυτόν. Ὁ ἀστὴρ δὲν ψεύδεται, οὐδ' ἡ σταγὼν τῆς δρόσου. Ὑμεῖς μόνον ἔχετε τὸ πλεονέκτημα τοῦ ψεύδους καὶ λέγετε: Ὁ κόσμος ἐστὶν ἀπατηλὸς, καὶ ψεύδεται. Αἰτιᾶσθε ὑμᾶς αὐτοὺς μόνον. (Edgar Quinet.)

* * * Αἱ γυναῖκες ἔχουσι σφόδρα ἀνεπτυγμένον τὸ τῆς ἰδιοκτησίας αἰσθημα, ἡ δὲ ἰδιοκτησία, περὶ ἧς πρὸ πάσης ἄλλης ἐνδιαφέρονται, εἶνε ὁ σύζυγος αὐτῶν. (Laboulaye.)

* * * Ὅστις βαδίζων ἴσταται ἐκάστοτε, ἵνα ῥίπτῃ λίθους κατὰ πάντων τῶν ὀπισθεν αὐτοῦ ὑλακτούντων κυνῶν, οὐδέποτε φθάνει εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοπορίας αὐτοῦ. (Γουρικὴ παροιμία.)

* * * Ἡ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ τιμιότης εἶνε ἐγγύησις καὶ περὶ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς· εἰ δὲ μὴ, ἡ πολιτικὴ εἶνε κωμῳδία, ἐν ἧ ἕκαστος, φέρων προσωπεῖον, παριστᾷ πρόσωπόν τι καὶ διασκεδάξει, ὁμιλῶν περὶ συνειδήσεως, δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων, ἐνῶ ἐξ ὅσων λέγει οὐδὲν πιστεύει.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ τις πόσῃν ποσότητα ξύλων ἀπαιτεῖ ἡ κατασκευὴ καὶ συντήρησις τῶν σιδηροδρόμων ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις, ἐνθα τὰ ἐλάσματα εἶνε ξύλινα. Ἐφημερίς τις ὑπολογίζει ὅτι ἀπαιτοῦνται 750, 000 στρεμμάτων συμφύτου δάσους, ὅπως παραγάσῃ τὴν ἀναγκασίαν ξυλείαν.

1. Μετάφρασις: Αἰκατερίνης Κ. Δοσίου.